

Tereza

Z MOULIN ROUGE

Tři roky strávené v Moulin Rouge, slavné budově s neonem ozářeným mlýnským kolem na Montmartre, poznamenaly

Terezu Bonnet na celý život. Často, když tudy cestou do práce procházela, propadala pocitům zděšení, že se jí nateklé korníky nevejdou do tanečních bot. V automatu v metru si obvykle kupovala dva sáčky želatinových medvídků, které rychle zvyšovaly hladinu cukru v krvi a bleskově dodaly energii tolik potřebnou na dvojnásobné večerní vystoupení v rámci angažmá, o které soupeřily stovky tanečnic z celého světa.

Tereza měla to štěstí, že v momentě, kdy se tu její muž – Francouz – ptal na možnost angažmá pro svou ženu, opouštěla právě soubor tanečnic z řady Nudes, tedy dívek tančících nahole bez, odkud už je jen krůček k místu sólistky. Normálně musí každá začínající tanečnice projít stupněm „kankánek“ a jen jednou za řadu let se stane, že se někomu podaří vstoupit rovnou na post vyšší. A právě to se stalo Tereze.

„Spousta dívek ‚nepřežije‘ období kankánovky, zraní se, nebo ten nápor neustojí psychicky. Během jediného večera máte dvanáct převleků, tedy čtyřiašedesátkrát za večer běžíte po každém výstupu po schodech nahoru do šatny, ve vteřině se převléknete a běžíte po úzkých strmých schodech zase dolů, zatím-

Je zatím jedinou Češkou, která tančila ve slavném pařížském kabaretu Moulin Rouge. A je také první, kdo v Česku otevřel a úspěšně provozuje studio bikram jógy. Favoritkou tohoto čísla Glancu je Tereza Bonnet-Šenková.

co proti vám uhánějí jiné tanečnice nahoru. Je takřka vyloučeno, aby se tady čas od času nestal nějaký malér, srážka nebo úraz. Vyvrtnuté korníky či jiná zranění tu jsou celkem na denním pořádku.“

I když Tereze Bonnet nabídli v Moulin Rouge stálé místo, kvůli studiu dala přednost postavení takzvané „swingující“ tanečnice. Znamenalo to postupně zvládnout pasáž kterékoli kolegyně a naučit se celou show ze všech možných pozic. „Postupně jsem zvládla i tohle. Bylo pro mě důležité nemuset být každý večer v pozoru a pracovat až do půl druhé v noci. Hodilo se, že jsem někdy mohla kabaret odříct a věnovat se projektu, který jsem zrovna studovala. Kolegyně se na mě zpočátku dívaly jako na bláz-

na. V podstatě nechápaly, proč si někdo po dvou náročných představeních chodí ještě jinam odírat tělo a pokoušet se o jakési pochybné ‚umění‘, ještě k tomu zadarmo.“

Jak je dobré věřit náhodě

K angažmá v nejslavnějším kabaretu světa, který tak nezapomenutelně na svých obrazech zvěčnil Henri Toulouse-Lautrec, se Tereza dostala vlastně díky řetězu náhod.

„Moje máma učila na základní umělecké škole, a protože mě občas potřebovala někam odložit, absolvovala jsem postupně od svých čtrnácti let u máminých kolegyní všechny možné hodiny tance od folkloru po rytmiku. A tak se stalo, že jsem si už od devíti let vůbec nedovedla představit, že bych v životě dělala něco jiného než tanec. Jenže máma to vyděšilo, dovedla si představit lépe než já, co to obnáší, a řekla revolturně: ‚Když už chceš tančit, tak jdi hned vedle nějakého pořádného studia‘. Ve 14 jsem nastoupila na anglické gymnázium do Olomouce. A protože tam bylo divadlo, těšila jsem se, že nějaká příležitost k tancování najdu. Na škole jsem si vyběhala individuální studijní plán, což znamenalo, že jsem mohla na vyučování každých den dvě hodiny chybět, a začala se intenzivně věnovat tanci.“

Tak to šlo až do předposledního ročníku, přičemž už v té době poznala svého budoucího muže Sebastiana.

V rámci šíření francouzské kultury ve světě tu vykonával náhradní vojenskou službu – učil aplikovanou ekonomii na Palackého univerzitě v Olomouci. „Chudák původně ani nevěděl, kde ta Olomouc je, natož aby tušil, že tu potká mě. Zato já si hned představovala, že prostě po maturitě sbalím kufr a odjedu s ním do Paříže studovat tanec. Tak jednoduché to ale nakonec nebylo. Máma chtěla, abych v Praze pokračovala v seriózním studiu taneční pedagogiky, a Sebastianovi se v Praze zalíbilo a zpět se nějak moc nehnal. Doufala jsem, že se to nějak vyřeší, pokud neudělám zkoušky na AMU, a s tou myšlenkou jsem šla na přijímačky. Jenže já je udělala, a tak mi nezbylo než si opět vyběhat individuální studium a nakonec se tedy do Paříže přece jen dostat. No a tehdy se Sebastian, aniž mi o tom řekl, vypravil do Moulin Rouge, nechal si zavolat ředitele scény a vyjednal mi individuální konkurz. To všechno prý z hrůzy, aby mě nemusel živit... A já konkurz udělala. Nejspíš proto, že mi na výsledku moc nezáleželo. Byla bych se totiž Sebastianem docela ráda nechala živit.“

Čas pro změnu

Moulin Rouge pro ni byla neopakovatelná životní zkušenost, která jí přinesla mnoho dobrého i nového. „Je to instituce velmi prestižní, takže díky ní mám dodnes k dispozici špičkové lékaře specializující se na vrcholové sportovce a tanečníky. No a moje počáteční cesty po úřadech za pracovním povolením byly díky Moulin Rouge také o mnoho snazší. Po třech letech jsem ale měla pocit, že se potřebuju posunout někam dál. Pořád jsem řešila svou rozpolcenost. Moje představa byla jet do Paříže a dělat tam současný tanec. Přes den jsem tedy skutečně dělala „umění“ a večer ukazovala poprsí v nejslavnějším kabaretu světa. A stále řešila, jak ty dvě aktivity spojit dohromady. Pak za mě rozhodl osud. Připravovali jsme zrovna jedno představení, když mě strašně začaly bolet kyčle a choreografka mi poradila zkusit bikram jógu. Začala jsem cvičit a zároveň se dověděla, že musím na operaci. Bikram jóga mě nadchla, viděla jsem v ní ideální způsob, jak se připravit po operaci na návrat k tancování. A to se taky skutečně povedlo. Za tři měsíce jsem byla zpátky na scéně, a to hned v New Yorku. Po čase

BIKRAM JÓGA

Jde o cvičení 26 poloh vybraných z 84 poloh hatha jógy, která je stará 4000 let a je trvalou součástí indické tělesné kultury. Představuje přípravu k józe meditaci a je pro ni specifické, že se cvičí v teplotě simulující indické podnebí, tedy ve vlhkém prostředí o teplotě vzduchu kolem 42 °C. Polohy mají přesné pořadí a každá se opakuje dvakrát. Teprve při druhém setu je totiž tělo dostatečně prohřáté a účinek protahování a stlačování, který je podstatou cvičení, může jít do hloubky. Tělo se potí a odchází z něj všechny látky, které nepotřebujeme. Cvičení rovněž způsobí stlačení endokrinních žláz, což stimuluje tvorbu hormonů. Bikram jóga učí zautomatizovat dech, abychom lépe snášeli teplo, stimuluje i kardiovaskulární systém, posiluje srdce a učí koncentraci.
www.bikramyoga.cz

mi nabídli, že bych mohla bikram jógu sama učit. Odjela jsem do Los Angeles k Bikramovi Choudhurymu a po návratu začala v Paříži vyučovat. Vedle toho jsem stále tančila, ale také už jsem začala připravovat projekt studia bikram jógy v Praze.“

Paříž, má láska

I když Tereza Bonnet opakovaně tvrdí, že v zásadě po změně netouží, její zatím nepříliš dlouhý život je na změnu bohatý. Procestovala půlku světa a všude se snažila něčemu novému naučit. „Paříž je kosmopolitní město s neuvěřitelnou atmosférou. Je tu všechno dostupné, od umění po jídlo, které jsem si tu zamilovala, a i když i jinde jsou dostupné vlastně všechny ingredience, tak mně vždycky jinde něco chybí. Každá z těch dvaceti čtvrtí Paříže má jiný charakter a dýchá historií, ale nikde to není historie pro turisty, jako to občas cítím v Praze i přesto, že tohle město je obdivuhodné. Moulin Rouge je sice opravené, ale pořád tam na vás z každého zákoutí vykukuje Toulouse-Lautrec. I když mým snem a ambicí byl současný tanec, tak mám Moulin Rouge pořád pod kůží. Je to vlastně takové mé minitrauma, a ta doba se mi dodnes zjevuje ve snech. Obyčejně se mi zdává, že padám ze schodů, že jsem si oblékla špatný kostým nebo že už mám být dávno na jevišti, zatímco ještě trčím v šatně. To se uprostřed snu probudím a řeknu manželovi: „Tak už jsem tam zase.“

V Paříži je spousta tanečníků z celého světa, je tam i spousta konkurzů, a když se vám v konkurenci sedmi set lidí podaří probojovat mezi poslední čtyři a říkáte si: „Super, má to smysl“, zjistíte, že nakonec místo vás vybrali Japonku s piercingem. Protože prostě asi od začátku hledali úplně jiný typ než jste vy. To vám vždycky hne žluče, i když si namlouváte, že ne. I proto jsem uvítala jógu. Já mám problém, že si občas nedovedu vážít toho, co znamená, že chci víc a chci dál. Jóga učí být tady a teď. Učí to, že když nejste tady, tak vlastně nejste vůbec. To mě posílilo a pomohlo.

Francouzi sice nebyli z počátku nijak zvlášť otevření a přátelští, ale teď v Praze si po šesti letech strávených v Paříži, uvědomuji, že doma se cítím právě tam. Asi jsem prostě chvíli doma tam a chvíli tady. Nikdy to není navždycky. Takže už radši nikdy neřekám nikdy.“ ■ DAGMAR SEDLÁKOVÁ